

Arrest

nr. 184 343 van 24 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 april 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 februari 2015 waarbij de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), alle aan de verzoekende partijen op 9 maart 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 juni 2011 dienen de verzoekende partijen, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 23 augustus 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 72 029 van 16 december 2011 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 22 juni 2011 vraagt de eerste verzoekster asiel aan. Op 26 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Bij arrest nr. 72 030 van 16 december 2011 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 22 september 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 26 januari 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 80 586 van 2 mei 2012 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 9 juli 2012 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

1.4.1. Op 4 oktober 2012 wordt de aanvraag uit punt 1.4. onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Bij arrest nr. 99 764 van 26 maart 2013 vernietigt de Raad de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en worden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen, in zoverre ze gericht zijn tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

1.4.2. Op 3 juni 2013 wordt de aanvraag uit punt 1.4. opnieuw onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod afgegeven. Bij arrest nr. 118 078 van 30 januari 2014 vernietigt de Raad de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en worden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen in zoverre ze gericht zijn tegen het ten aanzien van de eerste verzoekster genomen bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, en zonder voorwerp verklaard in zoverre ze gericht zijn tegen het ten aanzien van de tweede verzoeker genomen bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

1.4.3. Op 12 mei 2014 wordt de aanvraag uit punt 1.4. opnieuw onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 155 631.

1.5. Op 7 maart 2013 dienen de eerste verzoekster en de tweede verzoeker respectievelijk een tweede en een eerste asielaanvraag in. Op 25 april 2013 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 108 535 en 108 536 van 23 augustus 2013 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.6. Op 28 mei 2013 dienen de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 19 juli 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod afgegeven.

1.7. Op 24 september 2013 dienen de verzoekende partijen een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Er worden medische elementen in hoofdte van de dochter van de eerste verzoekster ingeroepen.

1.7.1. Op 9 oktober 2013 wordt de aanvraag uit punt 1.7. onontvankelijk verklaard en wordt de verzoekende partijen tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd. Op 22 januari 2014 worden deze beslissingen ingetrokken. Bij arrest nr. 184 023 van 20 maart 2017 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.7.2. Op 22 januari 2014 wordt de aanvraag uit punt 1.7. opnieuw onontvankelijk verklaard en wordt de verzoekende partijen tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd. Op 27 januari 2014 worden deze beslissingen ingetrokken.

1.7.3. Op 29 januari 2014 wordt de aanvraag uit punt 1.7. onontvankelijk verklaard. Op 10 april 2014 wordt de aanvraag ongegrond bevonden en wordt de verzoekende partijen tevens een bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven en een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd.

1.8. Op 19 december 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 25 februari 2015 wordt de aanvraag zonder voorwerp bevonden. Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de verzoekende partijen op 9 maart 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 18.12.2014 door de advocaat van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

- *Betrokkenen staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hen werd betekend op 19.05.2014. Dat inreisverbod verbiedt hun zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 19.05.2017. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.*

Krachtens artikel 7, 1e alinea -12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mogen betrokkenen zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

- *Er werd aan betrokkenen een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten betekend op 19.05.2014.*

- *Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting hebben betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkenen wensen dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moeten ze dus terugkeren naar hun land herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mogen betrokkenen zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.*

“(…)”

1.9. Op 25 februari 2015 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 9 maart 2015 ter kennis worden gebracht. De tweede bestreden beslissing, die op gelijkkluidende motieven als de derde bestreden beslissing is gestoeld, luidt als volgt:

“(…)”

De heer,

“(…)”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 19.05.2014. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 19.05.2014. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is

voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 19.05.2014.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. Ambtshalve wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor hem gebracht kunnen worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-06, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet hen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.1.2. Te dezen wordt in de eerste bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partijen *"momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied (staan) dat hen werd betekend op 19.05.2015"* en dat dat inreisverbod hen verbiedt *"zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van drie jaar, met name tot 19.05.2017"* en dat het inreisverbod *"niet (werd) opgeheven of opgeschort"*. De verzoekende partijen betwisten deze vaststellingen niet. Zij hebben bovendien tegen voormeld inreisverbod geen beroep ingesteld, zodat het inreisverbod, dat hen werd betekend op 19 mei 2014 definitief is.

2.1.3. Artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering

(...)"

Artikel 74/11, § 3, van de Vreemdelingenwet voorziet verder:

"§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Uit de voornoemde bepalingen volgt aldus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de verzoekende partijen – voor de in het inreisverbod vermelde

termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

Enkel het toekennen van de internationale bescherming overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Gezien artikel 74/11, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen de inreisverboden en zulks ook niet blijkt uit de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet, en gezien artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van voormeld artikel 9bis kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie *mutatis mutandis*: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

In voorliggend geval traden de aan de verzoekende partijen opgelegde inreisverboden in werking op 19 mei 2014. De inreisverboden zijn thans definitief in die zin dat de verzoekende partijen er geen rechtsmiddel meer tegen kunnen aanwenden. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat deze inreisverboden door het bevoegde bestuur zouden zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat de verzoekende partijen daartoe bij het bestuur een aanvraag indienden conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet dat de opheffing of opschorting van een inreisverbod moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat de betrokken onderdaan van een derde land tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Gelet op het feit dat de verzoekende partijen onderworpen zijn aan een inreisverbod, waardoor hen de toegang tot en het verblijf op het Schengengrondgebied gedurende een termijn van drie jaar wordt verboden, kan een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing slechts aanleiding geven tot een (nieuwe) negatieve beslissing van de gemachtigde, daar het inreisverbod de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verhindert. Zodoende kunnen de verzoekende partijen op heden geen wettig belang doen gelden bij hun beroep tegen de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9bis zonder voorwerp wordt verklaard en kan de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing aan de verzoekende partijen geen enkel nut opleveren.

2.1.4. Het beroep tot nietigverklaring is bij gebrek aan het rechtens vereiste actuele en wettige belang niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.

2.1.5. Het eerste, het tweede en het derde middel, die uitsluitend gericht zijn tegen deze beslissing, zullen om deze redenen niet worden onderzocht.

2.2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep, in zoverre het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekende partijen een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van deze beslissingen, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 12°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissingen de verzoekende partijen bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

2.2.2. Te dezen betwisten de verzoekende partijen dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Bovendien geldt dit artikel enkel onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en voeren de verzoekende partijen in een vierde en een vijfde middel onder meer de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), verdragsbepaling die primeert op de door de verwerende partij ingeroepen wetbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde

schending van de ingeroepen hogere rechtsnormen ongegrond is, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissingen)

3.1.1. In een vierde middel, dat gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Tsjetsjenië het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ont- voerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Dat recentelijk nog de problemen in Tsjetsjenië tot een nieuw hoogtepunt gekomen zijn op datum van 04 december 2014 waarbij een aanslag is gepleegd waarbij verschillende doden zijn gevallen, en waarbij door de president Kadyrov zeer repressief is opgetreden in die zin dat de huizen van de familieleden van de betrokkenen met de grond gelijk gemaakt werden en er tal van mensenrechtenschendingen aan de orde waren.

Dat aanvankelijk Memorial hierover verslagen opmaakte, doch deze organisatie uiteindelijk zelf doelwit werd en haar werking onmogelijk werd gemaakt door de vernieling van hun gebouwen.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat

verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en foltering en vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Het schendt ten eerste art. 9 TER VW en art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met alle van belang zijnde elementen."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een vierde middel voert verzoekende partij de schending aan van

- artikel 7 Vreemdelingenwet*
- artikel 3 en 5 EVRM*
- materiële motiveringsplicht*
- zorgvuldigheidsbeginsel en rechten van verdediging*

Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat geen rekening zou zijn gehouden met de situatie in het land van herkomst. De verzoekende partij meent dat hun rechten van verdediging geschonden worden, doordat zomaar een bevel om het grondgebied aan hen betekend werd.

In antwoord op de verzoekende partij hun kritiek, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij hun vierde middel slechts op vage wijze naar de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië verwijst, zonder daarbij evenwel in te gaan op de motivering van de bestreden beslissing zelf.

Voorts laat verweerder nogmaals gelden dat niet dienstig kan worden voorgehouden dat een onderzoek diende te gebeuren naar de actuele situatie in hun land van herkomst, gelet op het feit dat de aanvraag zonder voorwerp werd verklaard.

Verweerder verwijst dienaangaande naar de uiteenzetting in repliek op de eerste twee middelen tot nietigverklaring en herhaalt dat het in de gegeven omstandigheden geenszins nog aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie toekwam om de aangevoerde buitengewone omstandigheden te onderzoeken.

De buitengewone omstandigheden ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn elementen dewelke kunnen rechtvaardigen dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging niet in het buitenland, doch wel in België wordt ingediend.

Gelet op het feit dat aan de verzoekende partij op 19.05.2014 uitdrukkelijk verbod werd opgelegd om zich op het Schengengrondgebied te bevinden, kan niet dienstig worden betwist dat er in hun hoofde eenvoudigweg geen elementen kunnen worden weerhouden, dewelke zouden rechtvaardigen dat -wars van het opgelegde inreisverbod- alsnog een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou worden ingediend.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.1.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten de verzoekende partijen nergens in hun vierde middel uiteen op welke wijze zij de rechten van verdediging en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissingen geschonden achten.

3.1.3.1.2. Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien de verzoekende partijen niet het voorwerp uitmaken van enige vrijheidsberovende maatregel, mist de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

3.1.3.1.3. Het vierde middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

3.1.3.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar voor een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Te dezen laten de verzoekende partijen gelden dat er in Tsjetsjenië nog steeds mensenrechtenschendingen plaatsvinden, dat de situatie ernstig en precair blijft, dat de belangrijkste onveiligheidsfactoren ontvoeringen en verdwijningen zijn en dat de verwerende partij geen actueel onderzoek heeft gedaan voor personen uit Tsjetsjenië. Tevens wijzen zij nog op een recente aanslag. Zij laten evenwel na hun beweringen te staven met een begin van bewijs. Om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen, moeten de verzoekende partijen concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat hiertoe niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partijen beperken zich tot het geven van een louter algemene uiteenzetting omtrent de situatie aldaar, die ernstig en precair zou zijn, doch hun betoog betreffende de situatie in de Kaukasus wordt niet ondersteund door stukken of verwijzingen naar concrete rapporten. Evenmin leggen de verzoekende partijen het verband met hun persoonlijke situatie. Door te beweren dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omdat er verscheidene problemen zijn door mensenrechtenschendingen, dat het daar niet veilig is en dat de situatie ernstig en precair is en blijft, zonder hiervan enige concrete elementen van bij te brengen, maken de verzoekende partijen geen schending aannemelijk van artikel 3 van het EVRM. Evenmin brengen de verzoekende partijen concrete elementen bij om aan te tonen dat zij persoonlijk een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoekende partijen dienen hun beweringen te staven met een begin van bewijs, *quod non in casu*.

Voor zover de verzoekende partijen zouden verwijzen naar een “*Reisadvies Rusland*”, dat zij bij hun aanvraag van 19 december 2014 hebben gevoegd, wordt er op gewezen dat een reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken steeds betrekking heeft op Belgen die zich willen verplaatsen naar de regio. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan dan ook niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.3.2.2. Artikel 7, eerste lid, 12°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Uit het voorgaande blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Voorts betwisten de verzoekende partijen de vaststelling in de bestreden bevelen dat zij *“onderworpen (zijn) aan het inreisverbod dat (...) hen werd betekend op 19.05.2014”* niet.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 7 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.4. Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een vijfde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waar- door verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 EVRM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

Dat het in dit verband algemeen geweten is dat de autoriteiten het in de eerste plaats gemund hebben op jonge mannen van Tsjetsjeense origine, zoals verzoeker, en ze onmiddellijk verdacht zijn wanneer zij

naar Tsjetsjenië terugkeren na een lange afwezigheid, en hierdoor alleen al het voorwerp van vervolging uitmaken;

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om alle redenen hierboven vermeld eveneens het medebetekende bevel om het grondgebied te verlaten, bestreden worden en de vernietiging zich opdringt."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een vijfde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3 juncto 13 EVRM,*
- de materiële motiveringsplicht,*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de situatie in Tsjetsjenië op heden er een zou zijn van willekeurig geweld waardoor de verzoekende partij louter door haar aanwezigheid in Tsjetsjenië een reëel risico op bedreiging zou lopen. De verzoekende partij houdt voor dat er manifest schending is van artikel 3 EVRM door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek laat verweerder vooreerst gelden dat er in casu geen sprake is van een betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat niet dienstig kan worden ingezien op welke wijze artikel 7 van de Vreemdelingenwet -door het nemen van de in casu bestreden beslissing- geschonden zou kunnen worden.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 EVRM merkt de verweerder vooreerst op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar het land van herkomst, doch dat op haar ingevolge het inreisverbod enkel de verplichting rust tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt OP foltering, onmenselijke of vernederende handelingen. doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. terwijl de beweerdde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag, dewelke definitief werd verworpen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

In zoverre verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van art. 13 E.V.R.M., laat verweerder gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr.

J. VELU en R ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

Gelet op het voorgaande is verweerder van oordeel dat verzoekende partij in casu geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art 13 E.V.R.M.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoeg van recht met draagkrachtige motieven werd omkleed.

Verweerder herhaalt en benadrukt dat verzoekende partij zich beperkt tot ongestaafde beschouwingen, terwijl de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag, en niet werden weerhouden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het vijfde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Aangaande de verwijzing naar “een arrest” van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 betreffende de toekenning van de subsidiaire bescherming, waarin zou zijn gesteld dat het niet langer nodig is een persoonlijke dreiging aan te tonen doch dat het voldoende is om een algemeen risico op willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen, dient te worden aangestipt dat de verzoekende partijen er aan voorbijgaan dat geen van de bestreden beslissingen werd genomen in antwoord van een aanvraag tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. De kritiek van de verzoekende partijen is dan ook niet dienstig. Voorts kan een algemene verwijzing naar “een arrest” van het Hof van Justitie van 17 september 2009 niet beantwoord worden bij gebreke aan enige verdere concrete aanduiding van het arrest.

De verzoekende partijen laten gelden dat “het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten” een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Zij stippen aan dat de verwerende partij zich ervan diende te vergewissen dat zij geen enkel risico zouden lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling en dat de autoriteiten het gemunt hebben op jonge mannen, zodat de tweede verzoeker het voorwerp van vervolging zal uitmaken. Opnieuw beperken de verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift tot vage en algemene beweringen, die echter niet volstaan, daar zij, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist, enig verband met hun persoon moeten aannemelijk maken. Zij brengen evenmin rapporten bij.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissingen geen schending van artikel 3 van het EVRM inhouden.

Een schending van artikel 13 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

Het vijfde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing en de verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN